

Schaduwkoningin

Schaduwkoningin

Garvin Pouw

“Schaduwkoningin”

Garvin Pouw

Tweede druk juli 2019

Eerste druk december 2017

E-book: mei 2019

Uitgever: Godijn Publishing

Coverontwerp: Jen Minkman

Covermodel: Ingrid den Elzen

Coverfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-92115-51-5

ISBN E-book: 978-94-93157-03-3

NUR 334

©2019 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Inhoud

Inleiding		11
Hoofdstuk 1	Nive	15
Hoofdstuk 2	Ikesfelia	30
Hoofdstuk 3	Schaduwadem	54
Hoofdstuk 4	Fellkra	67
Hoofdstuk 5	Bezinning	78
Hoofdstuk 6	Goede morgen	93
Hoofdstuk 7	Narvianandé	112
Hoofdstuk 8	Zielenzwaard	127
Hoofdstuk 9	Zwemmend tussen bomen	151
Hoofdstuk 10	De gaten van Ghartoum	165
Hoofdstuk 11	Ysera	187
Hoofdstuk 12	Fluisteringen	197
Hoofdstuk 13	Gebroken hart	209
Hoofdstuk 14	Een laatste zucht	227
Hoofdstuk 15	De Chrisenvale	237
Hoofdstuk 16	Velkeria	250
Hoofdstuk 17	Kissriss	267
Hoofdstuk 18	Sterrenlicht	288
Hoofdstuk 19	Aeyen-Ada	302
Hoofdstuk 20	Een kind van de Godin	329

Inhoud

Hoofdstuk 21	Van licht naar sterren	342
Hoofdstuk 22	Wit zand	369
Hoofdstuk 23	De neerwaartse spiraal	386
Hoofdstuk 24	Raadsels en onthullingen	404
Hoofdstuk 25	Twee tegen duizend	435
Hoofdstuk 26	Rook en aarde	457
Hoofdstuk 27	De pas des levens	488
Hoofdstuk 28	De schacht der schachten	502
Hoofdstuk 29	De spiegel van het lot	514
Hoofdstuk 30	Drakendoders	523
Hoofdstuk 31	Bezieling	538
Epiloog		559

Voor Leonie

Inleiding

Valtada was een wereld als een droom. Ze was een wereld vol weergalozes schoonheid, vol wonderen die de bevatting van menig wezen ontstijgen. Misschien was dat ook wel precies wat de *Scheppingsgodinne* bedoeld had. Misschien was het haar ambitie om een kunststuk te creëren dat ieder ander kunststuk kon overtreffen, maar als dat zo was, moest Valtada meer zijn dan slechts haar eigen fantasie. Ze moest meer zijn dan slechts de verbeelding van een enkeling. Misschien was dat de reden dat ze haar kinderen de magie schonk om haar wereld die van hen te maken, de reden dat ze de *nimfanen* en de *nimfen* het vermogen gaf om haar wereld zo te kneden dat zelfs iets zo groots en wonderlijks als de *Valta* er het levenslicht zou zien.

Toen ze voltooid was, was de Valta meer dan slechts een toverwoud: niet alleen een bos, maar eerder een oceaan van groen, een woud dat meer dan een halfrond van de wereld overgroeide, een jungle zo dicht en gelaagd dat niemand die er een voet in zette zijn weg terug zou vinden.

Zelfs de *duistere God*, die niets liever deed dan het ontcrachten van schepping, kreeg een diepge worteld ontzag voor de groene zee. Hij keek met obsessieve afgunst naar het werk van de nieuwe generatie. Hoeveel van de wereld hij ook wist te claimen vanaf zijn noordelijke troon, hij zou zich de heerschappij van Valtada nooit toe-eigenen zolang een juweel zo groen en schijnend als de woudzee bleef uitdijen over de landen. De Valta vertegenwoordigde een golf van bruisend leven. Ze was een doorn in zijn oog.

Meer nog dan dat vertegenwoordigde de Valta een gevaar waarvoor hij nooit zijn oog zou kunnen sluiten. Had de Godinne niet ooit gefluisterd dat er vroeg of laat iemand zou opstaan die haar magie kon evenaren?

Dat iemand zijn magie voorbij de onzichtbare grens zou tillen en dan in haar voetsporen zou treden? Waar anders dan in de kweektuin van de grootste magiërs zou zo iemand kunnen opstaan? Kon de duistere God het dulden dat de droom zover zou uitdijen? Dat de scheppingskracht groter zou worden dan hijzelf?

Of het nu een kind van de Godinne zou zijn, of een incarnatie van de scheppingsvrouw zelf: de Valta was de plaats bij uitstek waar groei tot bloei kon komen. Hij had geen keuze. Hij moest zich tegen de kinderen van de Godinne keren op de plaats waar zij het sterkst waren: in de Valta. In dat decor van nooit eindigend groen. De meest betoverende streek die Valtada eigen was.

Eeuwenlang beukten de krachten van de duistere God tegen de grenzen van de Valta, maar door al die eeuwen heen werden ze weerstaan door de zuivere volkeren die daar in naam van hun Godinne de grens bewaakten. Zij die zich “*de Orde*” noemden, wisten de kwade machten lang op hun noordelijke plaats te houden, maar dat veranderde allemaal met de komst van *Isinger*.

Isinger was een krijgsheer voor de schaduw, wiens gelijke in kracht en macht nooit eerder in de Valta was gezien. Zijn magie overtrof die van de bekwaamsten in de Orde. Nog gevaarlijker waren zijn inzichten, vernuft en intelligentie, zijn vermogen om vertrouwen te winnen en geesten te doorgronden. Zijn talent om anderen te kneden en te verraden, gaf hem de bijnaam “de Verleider”. Geen andere duistere heerser wist ooit zoveel pure zielen naar de paden van het kwaad te lokken.

De komst van Isinger naar de noordgrens van de Valta was een keerpunt in de strijd die werd gevochten. Het was het begin van het einde van de Orde en misschien wel de doem van de laatste vrije droom die de wereld nog eigen was. Onder Isingers leiding werd de grens van het oudste en sterkste woud op Valtada opengebroke en in de tijd die volgde, stroomde het kwaad veelvuldig de groene woudzee binnen. Het vloeide als rivieren tussen de gouden schaduwen onder de bomen en het brandde zich als vuur een weg tot in de lichtste oorden die het droomwoud rijk was. Een grote vernietiging brak los in het lang behouden paradijs, maar hoezeer Isinger ook streed en hoeveel steun hij ook kreeg van zijn

duistere meester uit het noorden, het gebied dat hij in het zuiden binnenviel, bleek simpelweg te groot.

De Valta was een magische plek. Een plaats van zoveel hoogtes, zoveel dieptes en dimensies, dat de omvang ervan niet te bevatten was. Legers van duister werden er vanuit het noorden in losgelaten, maar voor elk plunderend pad dat getrokken werd, bleven er eindeloze ongeschonden gebieden liggen. Isinger had het werelddeel moeten breken, maar verzet bracht hem slechts strijd op strijd.

Wetend dat het geduld van zijn duistere heerser niet eeuwig zou zijn en beseffend dat de Valta zelfs voor hem te groot was, besloot Isinger zijn campagnes uitsluitend te richten tegen zijn oude vijanden. Hij joeg de Orde, die het woudrijk zo lang beschermd had, na tot in de diepste delen van haar rijk. Hij vocht zich een weg naar het hart van de Valta, naar de sterksten die hem tegenwicht boden. Hij koos alleen de machtigsten als zijn tegenstanders, mindere en zwakkere volken liet hij links liggen. Zijn pad naar het hart van de Valta werd er niet minder verwoestend door. Waar de duistere legers passeerden, raakte het woud doordrenkt met magische giften. De *vuilbroed* en de *boze sporen* die door Isingers leger werden nagelaten, waren een ziekte en een smet die niet meer te weerleggen viel.

Ver van de Noordelijke troon van zijn meester, zelfs ver van het eerste heilige land waar leven ooit was begonnen, stuitte Isinger uiteindelijk, na eeuwen van oorlog, op de laatste forten van zijn ware tegenstanders. Hij trof de hoge Orde, die hem al die eeuwen had tegengewerkt, in het hart van haar thuisland. In gebieden waar zij duizenden jaren lang in vrijheid had geleefd en in vrijheid was gegroeid. Hij trof haar op plaatsen waar ze machtig geworden was. Misschien wel te machtig.

De lange expeditie van Isinger leek stuk te lopen in dat verre oord. Weg van de nodige versterkingen en staand tegenover zijn oeroude tegenstanders had die plek Isingers einde kunnen worden, maar helaas voor de beschermelingen van het licht stond de krijgsheer daar niet alleen. De duisternis die zetelde in het noorden had Isingers pad ondersteund en gevolgd. Toen het moment aanbrak dat zijn discipel de strijd zou verliezen, stuurde hij hem ver vanaf zijn troon twee dodelijke giften.

Het bleken twee wapens van een soort die zijn weerga op Valtada nimmer zou kennen. Met deze giften aan zijn zijde slaagde Isinger in het onmogelijke: hij bracht de Orde, in het hart van haar eigen droomwoud, ten val. Hij brak haar bolwerken open. Hij slachtte haar volgelingen en vernietigde haar plaatsen van kracht. Hij maakte een einde aan haar heerschappij in de Valta en voltooide zodoende de doem van de grootste magische landzee in Valtada. De Valta was gevallen.

Tenminste... Dat had ze moeten doen. Maar ergens in die laatste, wreedste strijd der strijden, viel de kracht die Isinger altijd gesteund had weg. Isingers duistere God, die al zijn wil en kracht door alle tijden heen aan Isingers campagnes had gewijd, koos dat moment om zijn blik plotseling van de Valta af te wenden. Gegrepen door gebeurtenissen in het verre noorden liet hij Isinger op het hoogtepunt van diens offensief in het hart van Valtada alleen achter.

Misschien was daarom de vernietiging van de Orde iets minder grondig dan ze had kunnen zijn. Misschien slaagden daarom enkele laatste zielen erin de wraak van Isinger te overleven. Misschien konden daardoor leden van de Orde ontsnappen en vluchten naar geheime plaatsen in hun woud. Misschien bleven daardoor kleine vonkjes hoop gloeien in het midden van wat tot de groene hel verworpen was.

Wie zou het kunnen zeggen? Wie zou navertellen wat er gebeurde in die laatste dagen van dood en vallend vuur? Het enige dat zeker was, was dat de grootste machten in Valtada gebroken waren. De droom van een veilige, magievolle en vredige Valta was voorgoed voorbij en zij die nog doolden in die verloren woudzee wachtte een hard en wreed bestaan. Hun situatie was uitzichtloos in de ongenadige klauwen van een wrede heerser. Ontsnapping of ontworsteling leek onmogelijk. Alleen een Godswonder zou ooit nog hoop kunnen brengen.

Dát, of een Godinnewonder...

Nive

Ergens in de diepten van de Valta, tussen de wortels van de woudreuzen, meanderde een rivier. Hoewel er een duizenden meters dikke laag bos boven het lint van water lag, was de stroom hier bepaald niet donker. Een gloed die iets minder scherp was dan daglicht, maar daar niet bepaald voor onderdeel, gleed hier over de nevels en bracht een ambergele glans in wat verder een voornamelijk roze wereld was.

Het dak van de Valta werd gedragen door reusachtig zware bomen. Bomen waarvan de brede stammen soms honderden meters uiteenstonden en waarvan de laagste takken op net zulke hoogtes hingen. Hun kruinen torenden op een afstand tot de woudvloer vergelijkbaar met die waarop wolken boven de heide konden drijven. De bladerdeken van de Valta was echter dichter dan wolken konden worden. De woudvloer kon eigenlijk alleen schaduw en herbergen, maar hier, nabij het hart van de Valta, bleek nog niet de minste schaduw aan de grond te vinden.

Ergens ver boven in de wereld was het nu dag en gek genoeg was het dat hier beneden net zozeer. De sleutel daartoe zat hem in het spiegelblad, een vorm van begroeiing die zich overal door de bladerlagen van het wouddak wist te knopen. Spiegelblad was een plant waarvan de blaadjes, schitterend als zilver, elk licht dat ze konden vangen, weerkaatsten en doorsluisden. Op die manier leek soms het bladerdak zelf als een zon te schijnen, al bracht het slechts de reflectie van het verre, echte licht. De weerschijn bleef zachter dan de stralen van de werkelijke zon, maar was des te betoverender: een zwoel wonder in een prachtige, geheime wereld.

Niet dat dat de woudvloer iets kon schelen. Licht, of het nu van zonnestralen kwam of van de spiegelende blaadjes, was altijd een brenger van leven en warmte. Ook op deze plaats bracht het de voeding voor een

verborgen paradijs. Hier, waar de rivier haar trage krul maakte, had een groot aantal leliën zich genesteld rond de oevers. Met kroonbladen die hoog stonden als een normale boom, vormden ze een woud onder het woud. Het was een zee van bloemen die boven je hoofd hing als omgekeerde paraplu's, allemaal witroze en soms wel zes of zeven meter hoog. De bloembladen leken nog het meest op gebolde zeilen. De meeldraden en de stampers leken jonge boompjes in de knop. Het was een mooie plek. Een plek waar de dauw twinkelde en waar licht verdwaald danste over de stille, roze spiegel van water. Dat was ook iets dat je in de normale wereld nooit zou treffen. Hier in het leliënwoud was het water van de rivier volkomen roze. Reusachtige afgevallen bloembladen gaven de verkleuring en met het door spiegelblad gebrachte licht werd het melkachtige water tot een vlakke, roze schijnende lamp. Op dit moment was er maar op één plaats een rimpeling te ontwaren in het water. Dat was waar Nîve te water sprong.

Druppels die opspatten en weer neersloegen, blonken eerst geel en werden toen weer roze. Het vloekte allemaal met Nîves glimmende blauwe huid, maar niemand leek zich daaraan te storen. Een gek beest, dat wegsprong van dezelfde plek, had ook wel andere zorgen. Het wist gelukkig uit de weg te komen. Nîve had met haar bladspeer mis gestoken en nu het wezen meters bij haar vandaan weer in het water sprong, wist ze dat hij buiten haar bereik was. Ze had gewoon gelijk moeten reageren toen Nakisa haar erop wees en niet moeten wachten of ze het zelf kon vinden. Alsof het vreemde ding haar uit wilde lachen, klom het nog eenmaal uit het riviertje en toonde zich trots op een ronde steen: een gelige vis met kikkerpoten, waarvan de bekieuwde wangen even opbolden voor hij met een nieuwe duik, glad als een slak, weer in het water gleed. Nakisa was de enige die er op dat moment om lachen kon. 'Het was troebel,' snauwde Nîve mopperig, terwijl ze zich omkeerde. Nîve was te serieus van karakter om de humor te zien die Nakisa duidelijk wel zag.

'Ik had daar geen moeite mee,' gichelde die vanaf de kleine steiger. Nîve trok de groene bladspeer weg en draaide zich weer om. Het roze water was hier maar kniediep en toch kon ze niet tot aan de bodem

kijken. De bloembladen hadden het sterk vertroebeld. Het enige dat Nîve zag, was haar gerimpelde spiegelbeeld en dat zei haar dat ze inderdaad te serieus was voor een middag zo vol van licht als deze. Ze zou er verstandiger aan doen haar irritaties in deze kwestie te laten varen. Vreemd genoeg weigerde haar spiegelbeeld met een anders dan sombere blik terug te kijken. De groene ogen stonden moe. Voor zich uit kijkend zag ze de riviernimf Nakisa zonder dergelijke rimpels op de oever zitten. Het steigertje met de boot van gevlochten bloemblad stond nog net zo roerloos en uitnodigend als voordat Nîve en Nakisa hier waren neergestreken. Niemand had gezegd dat zij de spwerer had moeten vangen. De opmerking van Nakisa dat ze hem zag, had niets anders moeten zijn dan dat. Nîves poging tot het doden van het beest was nergens voor nodig geweest, dus waarom zou ze nu mokken over het feit dat het haar niet gelukt was? Ergens diep in haar binnenste begreep Nîve maar al te goed waarom. Het instinct om voedsel te vangen wanneer het zich aandiende, was blijven hangen na haar tijd van grote honger. Zelfs nu ze hier leefde in overvloed was het moeilijk om de instincten los te laten die haar in die tijd hadden gered, maar hier had Nakisa gelijk. Rustig zitten en praten was beter geweest dan de duik die ze genomen had, beter dan de frustratie van het missen van het beest. Nîve wilde zelf ook liever lachen, maar waarom lukte het dan niet? Haar reflectie in het water oogde belachelijk genoeg om elke levende ziel aan het lachen te krijgen. Terwijl ze langs haar grauwbouwe gelaat wreef, nam ze een lok van haar witte pony tussen haar vingers. Het was Nakisa's idee geweest om die ochtend hun haren te verven. Zij had de bloem gevonden die zo afgaf dat blauw riviernimfenhaar er parelwit van werd. Nîve had haar twijfels gehad, maar ze wist ook heel goed dat ze nodig eens iets geks moest doen. Ze had zich laten meeslepen naar dit leliën-woud, zelfs toegestaan dat Nakisa het haar voorste twee lokken aandeed. Daarna waren ze hier gaan zitten om de verf te laten drogen, maar Nîve had spijt. Ze kende zichzelf maar nauwelijks terug. Ze had nog nooit wit haar gehad. Het waren maar twee lokken, maar het maakte haar anders. Anders van buiten, want vanbinnen had het duidelijk niets veranderd. Een uiterlijk was zo gemakkelijk te verdraaien. Waarom wilde zoiets nooit echt lukken met je ik? Nîve wist nog wie ze was

en ze wist dus dat die riviernimf met die witte lokjes niet haar echte zelf was. Zij was niet meer zo los en uitgelaten. Nooit zo vrij van zorgen. Het kon natuurlijk erger. Waar Nîve zich druk maakte om twee plukjes haar, veranderde Nakisa haar uiterlijk zo'n beetje iedere week, met alle kwalijke gevolgen van dien. Het was net twee maanden geleden dat haar nicht haar hoofd had kaalgeschoren, maar het rare stekelkapsel dat nu haar blauwe hoofd sierde, mocht toch echt geen vooruitgang worden genoemd. Ze had er een vreemd soort vissenvet in uitgesmeerd, zodat ze stekels kreeg als die van een verlepte egel. Met de hele lading witte verf eroverheen zag ze er nu uit als een duiveltje uit de blauwe hel. Nîve zuchtte. Het was in elk geval wel Nakisa ten voeten uit. Alles om de meeste aandacht te kunnen trekken. Nakisa was los en ongedwongen. Een versie van een nimf die Nîve ook had kunnen zijn, maar Nîve had te veel meegemaakt.

'Kom.' Nakisa reikte Nîve lachend haar hand en ze trok haar weer op de oever. Nîve stond daar even te druipen op het steigertje, terwijl Nakisa haar haren inspecteerde.

'We waren het aan het drogen,' zuchtte Nakisa. 'Die van jou zijn nu weer nat.'

Nîve keek naar de vingers van Nakisa die haar bij haar lokken grepen. De blauwe nimfenhuid werd er wit van en Nakisa kon dus weer haar handen gaan wassen. Niet dat het Nîve iets kon schelen. Zoiets was Nakisa's probleem. Dan had ze er maar gewoon vanaf moeten blijven. Nakisa voelde Nîves mopperaura blijkbaar aan, want ze plaatste haar blauwe nimfgezicht plots voor dat van Nîve en keek haar speels en plagerig aan in een poging haar op te vrolijken.

'Die ogen van jou blijven echt fantastisch,' sprak Nakisa vol bewondering. 'Als je ook maar eens half wist hoe jaloers ik daarop ben.'

Nîve rolde met haar ogen. Dit paste ook precies in Nakisa's straatje. Ze kickte op alles dat extreem was. Dat Nîve één van de weinige riviernimfen was met anders dan blauwe ogen was iets waar Nakisa nooit over uitgepraat raakte. Nakisa was nu eenmaal erg op uiterlijkheden gericht.

'Je zou er alleen eens wat vaker vrolijk uit moeten kijken, ze kunnen echt wel stralen, hoor,' glimlachte ze goedbedoeld. 'Dat geldt ook voor je haar.' Ze wreef Nîve over haar kruin en slaakte daarbij een diepe

zucht. ‘Je moet echt eens iets met je haar doen, want wat je nu hebt ziet er simpelweg niet uit. Nimfen moeten hun haren kort of lang dragen, niet zo ertussenin als jij nu doet.’

‘Ik dacht dat jij van aparte dingen hield,’ verweerde Nîve zich wat star. ‘Niet als apart er net zo saai uitziet als een omgekeerde waterlelie op je hoofd.’

Een beetje verbijsterd staaarde Nîve Nakisa aan. Had dat meisje zichzelf ooit weleens goed bekeken? Als dit een poging tot opbeuren was, sloeg ze de plank goed mis. Nakisa merkte dat gelukkig zelf ook en ze deed haar best in een vlotte tweede poging: ‘Je zat echt niet ver naast die spwerrer hoor.’ Ze knikte naar het roze water. ‘Hij moet gewoon mij hebben gezien toen ik hem zag.’

Nîve keek om naar de rivier. Ze was opgelucht dat de rest van deze conversatie niet meer over haar zou gaan. Ze wreef de witte lokken weer naar achter.

‘Dan nog,’ zuchtte ze. ‘Hij leek echt veel sneller dan normaal.’

‘Hij schrok vast dubbel van je haar,’ grinnikte Nakisa. ‘Geintje!’

Nîve was alweer sikkeneurig. Ze bleef in de verte onder de leliebomen staren naar waar de spwerrer uit haar zicht verdwenen was. Ze begon aan haar reflexen te twijfelen.

‘Oh, kop op!’ riep Nakisa die het gemor nu echt zat was. ‘Wat denk je nu? Denk je dat het beest behekst was door de boze sporen?!’

Nîve draaide zich niet om en haalde nurks haar schouders op. Hoewel ze wist dat zoiets hier niet snel het geval kon zijn, kon ze het niet nalaten er iets over te zeggen.

‘Het kan,’ sprak ze hees.

Achter zich hoorde ze Nakisa snuiven. ‘Je overdrijft, Nîve.’

‘Misschien,’ verzuchtte Nîve zacht. Ze draaide zich om en keek Nakisa in de ogen. ‘Sommige dingen kun je niet vaak genoeg overdrijven.’

De gifgroene ogen van Nîve stonden zo donker dat Nakisa begreep dat het hopeloos was te proberen om haar uit haar doemdenken te halen. Ze besloot alleen te luisteren, of tenminste te doen alsof.

‘De boze sporen zijn een echt gevaar,’ vervolgde Nîve, meer in zichzelf dan tegen haar nicht. ‘Ze zijn nu zelfs hier in de buurt gevonden. Kay-

sen en Nidira hebben ze gevonden op het hogere niveau en als we Dwaelia mogen geloven dan is de bron bij Antrisi besmet.'

'Als we Dwaelia mogen geloven dan is ze zwanger van een eenhoorn,' hoonde Nakisa.

Nîve kon er niet om lachen. 'Er is vuilbroed in de buurt, Nakisa,' stelde ze scherp. 'Ik heb het zelf gezien, twee dagen geleden toen ik op jacht ging met Trize. Bij de vallen van Yiterna, dat is nog geen zeven kilometer vanhier. Het was pure vuilbroed, geen boze sporen, en het water dat daar stroomt, stroomt ook hier.'

'Fijn!!' grauwde Nakisa die geen zin had in al dit onheilsgespeculeer. 'Dan is er maar vuilbroed, dan kruipen er maar boze sporen! Maar ze zijn niet hier!' Nakisa spreidde haar armen. 'Niet hier, Nîve!' Ze keek even heel droevig. 'Ik weet net zo goed als jij dat deze wereld aan het sterven is Nîve, maar het einde is niet vandaag. Nu is hier nog licht en ik wilde gewoon even kunnen lachen.' Ze schudde haar hoofd. 'Ik kan jouw verleden niet veranderen, net zomin als ik de toekomst kan veranderen. Ik weet niet wanneer het noodlot me komt halen, maar wanneer dat gebeurt, is het vroeg genoeg. Tot die tijd wil ik er niet aan denken, dus hou er alsjeblieft over op.'

Het werd even stil tussen de twee nimfen. Nîve begreep maar al te goed dat ze de sfeer weer had verpest. Nakisa was boos en dat was terecht. Nîve had het vandaag een keer los moeten laten, maar hier staand op de steiger begreep ze dat dat misschien wel nooit zou lukken. Omdat ze Nakisa niet meer aan durfde te kijken, wendde ze haar blik naar de hoge verten boven de leliebladeren. Tegen het licht van het spiegelblad in staarde ze naar de wildgroene kleuren van het onderste bladerdak. Het woud van de Valta bestond uit heel veel niveaus. Daar, hoog boven Nîve, lagen complete nieuwe verdiepingen, sommige met totaal andere biotopen en soms zelfs met een eigen woudfloer. Tussen al dat boomblad en de takkenweefsels zou je een volledige stad kunnen kwijtraken en pas na jaren terugvinden. Het was een weelde vol geheimen, een wonder waarin zij geboren had mogen worden, maar ze zag het niet meer.

Als iemand meemaakte wat Nîve had meegemaakt, dan zag diegene alleen nog het verval. Dan zag hij het wonder wreed vervagen en proef-

de alleen nog maar leed. Zelfs op een moment als dit, midden op de dag, met het licht brandend in haar ogen, was dat wat Nîve zag. Nakisa begreep het niet, want zij had niet meegemaakt wat Nîve geraakt had. Nakisa leefde hier al haar hele leven in een betrekkelijke rust. Zij kende alleen de verhalen en die kon je loslaten. Trauma's waren hardnekkiger. Dat was misschien het wrangste dat Nîve hier moest vaststellen. Voor iemand die doorstaan had wat Nîve had doorstaan, deed ze het eigenlijk best goed. Ze was nog niet zo donker geworden als mogelijk was. Niet half zo depressief als ze leek. Nîve was redelijk in staat tot leven, maar ze maakte fouten en vandaag was er weer een geweest. Dit middagje niks met Nakisa had nu geen zin meer.

De sfeer was doodgeslagen en ze konden net zo goed teruggaan. Dat Nakisa het ook zo zag, was wel duidelijk. Ze had die bleekverf van haar weggegooid en maakte van haar kwastjes een bundeltje dat ze in een blad vouwde om ze te kunnen dragen. Ze gingen dus inderdaad naar huis terug. Ikesfelìa, het kjennadorp van Nakisa, lag een flink eind verderop. Het was zeker een half uur lopen. Ze begonnen aan de terugtocht zonder nog een woord te spreken.

Het was onderhand wel duidelijk dat het niet boterde tussen Nîve en Nakisa. Ze hadden geen hekel aan elkaar, maar kwamen uit totaal verschillende werelden. Vandaag had een dag moeten zijn waarop ze wat dichterbij elkaar zouden komen.

Volgens Nakisa was het veel te lang geleden dat Nîve zich als een nimf gedragen had. Ze was alsmaar aan het jagen geweest, altijd op verkenning met de kjennaouderen en nooit thuis in Nakisa's nimfennest. Ze bracht nooit warmte, noch genoot ze van wat het leven te bieden had. Nîve was een gast, maar gedroeg zich er niet naar. Ze nam weinig, maar deelde nog minder. Niet dat de familie van Nakisa haar dat gedrag echt kwalijk nam, ze toonden vooral veel begrip. Vandaag had Nakisa Nîve oprecht willen helpen ontspannen, maar het was duidelijk dat het daar nog steeds te vroeg voor was. Nakisa en haar familie kenden Nîve gewoon niet goed genoeg om haar te helpen. De wrede waarheid was dat iedereen die dat wel gekund had, dood was.

Nakisa en deze kjenna waren het enige dat Nîve nog had. Hier was de enige plaats die ze kende waar ze nog opgevangen kon worden, maar de banden tussen hier en waar Nîve vandaan kwam, waren zwak. Ze was zo ver verwijderd van wat ze gekend had, dat Nîve zich soms afvroeg of ze hier ooit wel bij kon horen. Nîve noemde Nakisa een nicht, maar wat ze precies van elkaar waren, kon ze niet met zekerheid zeggen. Het enige dat ze wist, was dat ze ergens ver weg familie waren. Bij nimfen in de Valta viel het moeilijk te zeggen wie een bloedverwant was van wie. Door de aard van de meeste nimfcontacten was het vaak niet bekend wie iemands vader of moeder was. De dochter die verliefd raakte op de man die later haar vader bleek te zijn, zou bij lange na de eerste niet zijn en eigenlijk was dat ook geen punt zolang niemand er een punt van maakte. Familie betekende hier doorgaans niet veel, maar de banden waren wel zo sterk dat zij die elders niet meer konden landen, werden opgevangen. Als riviernimf was Nîve welkom bij riviernimfen die haar oude kjenna ooit gekend hadden. Nakisa's moeder was zo iemand geweest. Zij was een kennis of een zus van Nîves eigen moeder en de enige van wie ze het woonoord gekend had. Met Nakisa en haar nestgenoten deelde ze het huis. Aan deze kjenna van Ikesfelia wijdde Nîve zich toe, maar echt thuis was ze hier niet en zou ze ook nooit zijn. Dat gold misschien wel voor iedereen die zijn eigen thuis had zien verbranden.

Terwijl Nîve liep te piekeren, hadden zij en Nakisa het leliënwoud verlaten. Ze waren een relatief vlak deel van de woudvloer overgestoken en daar had Nîve lange tijd naar de hoog boven hen dreigende takken lopen staren. Ze wist dat velen die ooit bij Nîves eigen kjenna hadden gehoord, naar de hogere niveaus achter die takken waren gevlucht. De gedachte was dat van alle niveaus in de Valta de bodemplaat de meest onveilige was. Boomvolkeren hadden Nîve en de haren welkom gezeten, maar Nîve had er niet voor gevoeld om te verdwijnen in de groene banden van het woud. Ze was en bleef een riviernimf. Water had altijd in haar bloed gezeten en ze wist dat ze het daarboven maar weinig zou vinden. Als ze daar toch heen was gegaan, had ze pas echt haar thuis verlaten en dat was een stap die ze nog niet had aangedurfd. Dan maar liever hier beneden blijven met alle gevaren van dien. De bodemplaat

was ook heel groot, groot genoeg om te verdwalen en ruim genoeg om vele dorpen en valleien te verbergen. De indringer had nooit alles met zijn zoektochten kunnen ontdekken en Nîve vermoedde dat vele jaren zouden verstrijken voordat hij dit oord zou treffen. Nakisa deed haar best om onbevreesd te leven. Het was heel goed mogelijk dat zij heel haar leven kon leiden zonder ooit getroffen te worden door wat Nîve getroffen had, maar dat was misschien wel het engste van de Valta van nu. Het kon namelijk evengoed morgen al over zijn...

Nîve schudde haar hoofd. Zo kon 'ie wel weer. Nakisa mocht dan een wat donker beeld van Nîve hebben, het was echt niet zo dat ze enkel een mopperkous was die nergens een lichtpuntje kon onderscheiden. Nîve had deze dag prima kunnen doorkomen als ze niet plotseling zo door haar somberder gemoed was overvallen in dat water. Natuurlijk was wat achter haar lag niet vrolijk, maar ze dacht dat ze deze ochtend was opgestaan met een lach op haar lippen en het zou tijd worden dat die lach terugkwam. Alsof Nakisa de ommezwaai voelde, keerde het meisje met het witte stekelhaar zich om.

‘Weet je wat we vanmiddag wel kunnen doen?’ sprak ze alsof er nooit een vuiltje aan de lucht was geweest. ‘We kunnen langsgaan bij Weanon! Jij moet nog steeds geboetseerd worden, Nîve! Je hebt ons er al veel te lang mee laten wachten.’

Nîves mond viel open. Blijkbaar kon Nakisa slecht lang boos zijn en gaf ze Nîve een tweede kans op een ontspannen middag samen. De lichtjes in Nakisa's ogen twinkelden alweer en Nîve zou het niet in haar hoofd halen om ze opnieuw te doven. Het lukte haar zowaar om een glimlach op haar lippen te persen, maar het was ook niet zomaar even iets wat Nakisa hier voorstelde. Geboetseerd worden door Weanon. Dat was een hele eer.

Weanon was misschien wel de oudste in Ikesfelìa. Hij had een hut vlak naast de bron, net onder de brug. Het was een heel mooie plek, maar of dat kwam doordat die zo ontstaan was, was maar de vraag. Eerder leek het erop dat die plek zo gegroeid was sinds Weanon er was komen wonen. Dat was tenminste wat Nîve de andere nimfen had horen vertellen. In hun woorden was de plaats vrij nietszeggend geweest en veranderde dat vanaf het moment dat Weanon er was neergestreken, alsof hij de

kunst van bodemvloeï beheerste. Toch moest het meest bizarre wel het werk zijn dat hij er deed: in zijn vreemde tuin van rotsen en exotische planten zwoegde Weanon aan een enorm kunstwerk. Met klei die hij uit de naastgelegen rivier won, boetseerde hij replica's van vrijwel elke nimf die Ikesfelia rijk was, of er gedurende Weanons tijd had geleefd. Als een uitzonderlijke kunstenaar maakte hij van iedere nimf een eigen beeld. Hij gaf hen zo een eeuwig leven en als je de anderen mocht geloven, gebeurde dat op een manier die je je hele leven bij zou blijven. Nakisa's ogen schitterden terwijl ze aan haar beurt terugdacht.

'Zijn handen,' zwijmelde ze. 'Hij maakt niets na zonder het eerst te voelen. Zijn vingers glijden tastend langs elke ronding van je lijf, elke hoek en elke holte. Daarna doet hij hetzelfde met de klei, net zolang tot de vorm echt identiek is. Het voelt gewoon aan als één lange, bijna goddelijke, massage. Hij die met hem het nest deelt, moet de gelukkigste nimf zijn op Valtada. Je kunt je er gewoon geen voorstelling van maken. Maar dat hoeft ook niet!' voegde Nakisa er joviaal aan toe. 'Want jij zal het ondergaan, Nîve! Hij vraagt al weken naar je en vandaag ontkom je niet.'

Nîve zou het niet eens willen proberen. Ze had genoeg gezien en gehoord over de kunsten van Weanon om te weten dat dit een ervaring was die zelfs zij niet zou willen missen. Ze had de beeldentuin gezien en zelfs enkele van de stenen nimfen daar betast. Ze leken niet van de echte te onderscheiden. Los van de kunstvorm was Nîve zich bewust van de eer. Het was een teken dat zij in Ikesfelia geaccepteerd was. De nimfen hier zouden haar beschermen als hun zuster en zij zou voor hen met net zo'n felheid opkomen. Het voelde dan misschien niet als dusdanig, maar deze plek deed wel dienst als haar nieuwe thuis en ze had het er niet slecht getroffen. Ze had Weanon al wel eens gezien. Hij zag er mooi uit en had hele zachte, gladde handen. Een middag overgeleverd zijn aan zijn genade kon geen straf zijn en Nîve keek ernaar uit.

Nakisa zag haar opfleuren en dat leek de hele terugwandeling in een andere sfeer te plaatsen. Het viel niet te zeggen of het spiegelblad op dat uur meer licht naar beneden bracht, of dat het aan hun stemming lag, maar het bos om hen heen straalde weer. De velden met de reusachtige bloemen hadden ze al lang achter zich gelaten, maar ze bewogen nog

steeds onder de gigantische bomen met hun tientallen meters brede stammen. Levianters, noemde men die pijlers van het woud. Naast de woudreuzen groeiden hier bomen van normalere proporties. Er was min of meer sprake van een dubbel bladerdak, een bos dat op de bodem van een bos bestond. Daar, tussen rotsen en brede varens, volgden de nimfen hun pad. Stuifmeelwolken van grote bloemen bliezen dikke nevels voor hen uit en libelles en lichtjes dansten tussen stengels van hoog, oranje gras dat om hen heen stond. Een boomwortel, die eigenlijk een kleine heuvel was om te beklimmen, was net door hun blauwe benen overwonnen en een vlakker en minder dicht deel van het woud wachtte hen erachter. Een plat vol korstmossen zette hen op het laatste deel van de etappe, maar ongeveer daar overkwam hen wat hen die bewuste dag nog te gebeuren stond.

Onverwachts, maar overweldigend aanwezig, trok een schokgolf door de grond. De bodem en alles wat erin geworteld lag, begon hard te schudden. De woudreus naast hen kreunde en er schoten scheuren door de bosvloer. Het leek vooral op een aardbeving. Eén die het woud tot huilen dwong. Een zwaar en pijnlijk gekraak trok door het takkendak en alsof de wereld fysiek gekweld werd, leek de grond onder hun voeten te verkrampen. Aarde en mos gleden in de nieuwe kloven en ergens rolde een steen van de wortelhelling naar beneden en kwam met een doffe klap neer op het lagere plat. Dat tekende het einde van de schok. Nive en Nakisa stonden stil met ingehouden adem. Nakisa begon te trillen van schrik.

‘O-okay...’ Stotterde ze met grote ogen. ‘Wat was dat?’

Nive gaf even geen antwoord. Het was de bodem van Valtada zelf die zo geschud had. Zo stil als ze stond, kon ze ritselende blaadjes horen vallen in de nieuw ontstane diepten. Aardbevingen waren hier niet gangbaar en de pijn die het woud nu zo plotseling ten deel viel, was iets dat zij en Nakisa als nimfen heel goed aanvoelden. Nives hart klopte zwaar. Dit was absoluut niet goed.

Ze keek naar Nakisa om. Ze durfde niet te zeggen wat ze werkelijk dacht. Ze had niet eens tijd om wat dan ook te zeggen. Een koude bries kwam aangewaaid. Nakisa keek naar een donkerte die aan hun horizon

verschenen was. Ze zag bloesemblaadjes dansen op een zucht wind. Ze hurkte neer bij het mos en luisterde scherp.

‘Hoor jij het ook?’ Ze keerde zich om naar Nîve.

Nîve sloot haar ogen om zich op haar andere zintuigen te concentreren. Wat ze hoorde was niet het geluid van een tweede beving, maar het had wel degelijk met een trillende bodem van doen.

‘Daar!’ gilte Nakisa en van over een verderop gelegen wortelheuvel kwamen witte vormen aangerend. Nîve zag ze ook, terwijl ze wild over de houtrug sprongen. Een groep crèmekleurige antilopen.

Een hele kudde van de doorgaans stille woudgrazers leek op hol geslagen en dansend kwamen ze op de twee nimfen afgestormd door het opgeschrokken woud.

Nîve en Nakisa renden al om uit het pad van de bange dieren te komen, maar die sprongen met een bocht verder naar andere diepten van het woud.

De nimfen begrepen dat wat ze net hadden gevoeld de balans in het woud verbroken had. Al wat leefde was opgeschrikt en op de vlucht geslagen. De witte springbokken waren nu eenmaal de snelste dieren, er zouden er spoedig meer volgen. Nîve reikte Nakisa de hand om tegen het basthout omhoog te klimmen. Ze zag in de verte de gloed van een zwerm sprites en de eerste kleine knagers schoten bij hun voeten onder de varens door. Het zou een leek verbazen hoeveel leven zich in het Valtawoud verschool en nu het allemaal tegelijk tevoorschijn kwam, bood dat een indrukwekkend aanzicht.

De elfjes sprongen het meest in het oog. Door hun felle kleuren en lichtvonken tijdens de vlucht leken ze te passeren als een sterrenregen. Een bruine beer, die daar middenin raasde, grauwde naar de vluchtende wichtjes, terwijl die om zijn oren scheerden. Nîve dacht even zelfs een zwarte eenhoorn te zien galopperen. Dat was iets prachtigs en zeer zeldzaams, iets waar ze graag beter naar had willen kijken, maar er passeerden nu ook drie verwilderde warten en die ging ze maar al te graag uit de weg. Dit was het soort moment waarop een onachtzaam iemand vertrappt kon worden en je dus beter schuilen kon. Je wegdrücken tegen een boomstam leek de beste manier om uit het pad van alle geschrokken dieren te blijven en dus stopte Nîve gauw met kijken en concentreerde

ze zich voornamelijk op haar grip. Aan de vlucht van al die dieren kwam vanzelf een einde. Tegen de tijd dat de langzaamste woudbewoners over het plat ploeterden, durfden Nakisa en Nîve ook weer voet op de grond te zetten.

‘Er is iets ergs gebeurd,’ stamelde Nîve somber.

‘Joh,’ voor Nakisa was die vaststelling compleet overbodig.

‘Nee, ik meen het,’ sprak Nîve zacht. ‘Het is daar donkerder geworden.’ Ze knikte door het woud vooruit.

‘Ik weet het,’ mokte Nakisa zenuwachtig. ‘Maar ik wil weten hoe.’

Dat de richting waar het woud verduisterd was ook de richting was waar het dorp behoorde te staan, durfde Nîve niet te benoemen. Haar hersens draaiden al overuren en ze probeerden meer dan alleen de beving te verklaren. Nîve dacht te weten wat er gebeurd was. Nakisa moest het echter zelf ondervinden, vond ze.

‘Daar!’ wees de nimf met het witte stekelhaar.

Nîve keek met Nakisa’s vinger mee naar waar nog een gordeldier en twee muisjes zonder richtinggevoel over het mos dwaalden. Ze zag ook twee iets te grote vlinders klapwieken, maar Nakisa was er al op afgereind, nog voordat Nîve ze zelf herkende.

‘Jullie had ik nou net nodig!’ grijnsde Nakisa terwijl ze rollend de twee gevleugelden uit de lucht plukte. Toen Nîve hijgend langs zij kwam, zag ze Flutia en Jititsia nogal oncomfortabel in Nakisa’s handen zitten.

Op een ander moment zou Nîve er zeker om hebben gelachen. Twee bang ogende elfjes in de greep van wat voor hen een reuzin moest zijn, maar het was juist dat bange in de oogjes van de kleine meisjes dat de humor ervan tenietdeed. Deze twee elfjes hoorden helemaal niet bang te zijn voor de nimfen bij wie ze al hun hele leven hoorden.

Normale elfjes hielden zich weliswaar ver van groter volk, maar Jititsia, die nu op Nakisa’s rechterhandpalm zat, was een uitzondering op die regel. Het kleine meisje met haar sierlijke, geelbruine vlindervleugels was sowieso een vrij uitzonderlijk elfje. Ze was doofstom geboren. Zelfs in een Valta die niet was binnengevallen door duisternis zou zo’n elfje het moeilijk hebben gekregen en als Jititsia niet zo snel gevonden was, had ze het waarschijnlijk niet lang gemaakt.

De riviernimfen die Jititsia hadden gevonden, hadden gelukkig veel hart gehad voor het langzame, onwaakzame meisje en zo was ze onder de hoede van de kjenna gekomen. Flutia, die eigenlijk Jititsia's zusje was, was de enige van haar eigen volk die zich om haar had bekommerd en samen waren de elfjes binnen de kjenna een soort item geworden: huisdiertjes waar iedereen zorg voor droeg, tamme elfjes die verwend werden in de nesten van velen en die niets tekortkwamen.

Wat dat betrof hadden Flutia en Jititsia geen enkele reden om de kjenna te verlaten, dus waarom trof Nakisa hen dan hier in de wildere diepten van het woud? Nîve durfde de antwoorden van de elfjes op Nakisa's snelle vragen nauwelijks aan te horen. Ze waren bang, ja, en dat bleek niet zonder reden. Toen de kleine meisjes verhaalden wat ze hadden begrepen, stonden de gelaten van Nakisa en van Nîve net zo bleek als die van de elfjes.

'Dat kan niet,' slaakte Nakisa. 'Ze kunnen niet zomaar hier zijn. Wij hebben niets van waarde.'

Nîve wist beter dan te ontkennen. Het kjennadorp lag stroomopwaarts aan de roze rivier. Juist in dat water had ze zich plots zo onbehaaglijk gevoeld. Eerst die donkere gedachten die haar binnenslopen, toen de beving en nu dit. De tekenen sloten allemaal naadloos op elkaar aan. Het gebeurde opnieuw en sneller dan in haar ergste nachtmerrie.

'We moeten hier weg, Nakisa,' zei Nîve met trillende stem. 'Weg, nu we het nog kunnen.'

Ze probeerde Nakisa met zich mee te trekken, maar met een ruk trok de jonge nimf zich los uit haar greep.

'Weg?!' gilde ze. 'Ik ga niet weg! We moeten juist terug naar de kjenna!'

Nîve schudde haar hoofd. 'Dat kunnen we niet langer,' zuchtte ze zacht. Nakisa keerde zich naar haar om, ditmaal met een vurige blik.

'Als je denkt dat ik nu omkeer en iedereen laat barsten, dan heb je het mis!'

Nîve zag dat Nakisa dat wat er gebeurde totaal niet kon verwerken. Nîve, die het zelf al eens had meegemaakt, had er ook de nodige moeite mee, maar ze was niet bereid dezelfde fout te maken.

‘Probeer het te begrijpen, Nakisa,’ probeerde ze zacht. ‘Als Flutia gelijk heeft, heeft teruggaan geen zin meer. Alleen als we vluchten hebben we een kans.’

‘En de rest dan?’ snauwde Nakisa fel. ‘Wat als er nog nimfen daar zijn die terugvechten? We moeten ze dan toch gaan helpen?’

Nîve keek loom met lege ogen. ‘Misschien is er wel niemand meer.’

Nakisa draaide zich weg van Nîve en tuurde door het woud. De laatste vluchtende dieren waren verdwenen en op de twee bange elfjes na leken ze helemaal alleen. Tussen de hoge stammen en in de beklemmende stilte kon zelfs Nakisa voelen hoe een doem daar voor hen uit door het woud spookte. Als een koude fluistering gleed het boze tussen de bomen, maar ze wist niet wat erger was: het kwade, of de lafheid van Nîve die de overhand leek te krijgen. Het opende Nakisa in een klamme seconde de ogen.

‘Is het zo gegaan, Nîve?’ vroeg ze aan de nimf die naast haar stond. ‘Kwam het zo, dat jij de enige was die wist te overleven?’ De ogen van Nakisa werden nauwer. ‘Je vluchtte,’ siste ze. ‘Je vluchtte zonder ergens naar om te kijken.’ Nakisa trilde terwijl ze haar bitter verwijtende woorden naar buiten stootte. ‘Nou, ik niet!’ riep ze schel. ‘Ik ga niet weg zonder dat ik het zeker weet!’

Nog voordat Nîve haar kon stoppen, draaide Nakisa zich om en rende recht op het in het woud verscholen dorp af. Ze verdween op een plaats waar een nevel spookachtig krulde. Nîve deed precies wat Nakisa haar wilde verwijten: ze deed niets. Ze bleef staan in de stilte en volgde de verdwijning van haar nichtje met een lege blik.

‘Ik was niet gevlucht, Nakisa,’ fluisterde ze. ‘Had ik het maar gedaan.’

Over de auteur

Garvin Pouw, (Gorinchem 1977) woont in Arnhem met zijn vrouw Leonie en hun twee dochters. Zijn hobby's zijn tekenen, dwalen door de natuur en zwemmen. Zijn leven lang droomt Garvin van de fantasywereld Valtada, een sprookjesachtige wereld vol bergen, wouden, watervallen en avonturen. Binnen Valtada heeft Garvin inmiddels zestien manuscripten voltooid. In 2017 stelde hij er daar een van ter beschikking aan het publiek: "Schaduwkoningin".

Na het succesvolle debuut verschijnen in 2019 de eerste twee delen van zijn hoofdserie Valtada en "Schimmenstorm", een vervolg op Schaduwkoningin.

Valtada publicaties van Garvin Pouw:

- 2017 Schaduwkoningin (Debuut Fantasyroman)
- 2018 Sivia de Meernimf (Kort verhaal in "Achterblijvers")
- 2018 De verbroken zang (Kort verhaal in "Aangenaam")
- 2019 Valtada 1, De vervloekte roeping (Fantasyroman)
- 2019 Valtada 2, Het eerste eiland (Fantasyroman)
- 2019 Schimmenstorm (Fantasyroman)